

sobota, 19.03.2022

Wielki Post

Wielki Post wzywa nas do:

- pełnienia dzieł miłosierdzia,
- jałmużny,
- wzmożonej modlitwy, czytania Pisma świętego,
- do uporządkowania serc-oczyszczenia ich z grzechów,
- umartwiania się, do cierpliwego znoszenia przeciwności: w pracy, w domu, w szkole,
- do wstrzemięźliwości (przez odmówienie sobie przyjemności, np. spożywania łakoci, alkoholu, nadmiernego korzystania z telewizji, komputera).
- udział w nabożeństwach Gorzkich żali, Drogi Krzyżowej, w rekolekcjach wielkopostnych, w uroczystościach Triduum Paschalnego.

Początkowo, jak pisze św. Ireneusz, żyjący w II wieku, był to okres zaledwie 40. godzin postu, obejmował Wielki Piątek i Wielką Sobotę. W III wieku post rozszerzono na cały tydzień, a około V wieku, czas przygotowania do uroczystości Zmartwychwstania wydłużono do 40 dni, na pamiątkę 40 dni postu Jezusa na pustyni i 40 lat wędrówki ludu wybranego z niewoli egipskiej do Ziemi Obiecanej. Ponieważ Post nigdy nie obejmował niedzieli, w VII wieku do pełnego okresu 40. dni dłożono brakujące sześć dni i stąd jego początek przesunął się na środę, którą później nazwano „Popielcem”.

Symbolami Wielkiego Postu są: liczba czterdzieści, popiół, krzyż, kolor fioletowy oraz nabożeństwa :Drogi Krzyżowej, Gorzkich żali i Triduum Paschalnego.

Liczba czterdzieści - jest symbolem i znakiem w czasie którym : Mojżesz bez jedzenia i picia przebywał na górze Synaj, po czym otrzymał od Boga tablice zawierające Dziesięć Przykazań; Eliasz przez czterdzieści dni i czterdzieści nocy siedł do Bożej góry Horeb; Jezus przez czterdzieści dni pościł na pustyni. Naród Wybrany przez czterdzieści lat wędrował z niewoli egipskiej do Ziemi Obiecanej.

Popiół - otrzymywany ze spalonych palm, poświęconych w Niedzielę Palmową poprzedniego roku, przypomina, że wszystko, co ziemskie, co uczynione z prochu ziemi, znów obróci się w proch. Posypywanie głów popiołem jest znakiem marności i przemijalności człowieka, którego ciało po śmierci ulegnie rozpadowi, a jedynie duch pozostanie żywy.

Krzyż - znak krzyża jest symbolem wiary.

Przypomina, że człowiek ma naśladować Chrystusa w Jego bolesnej drodze i śmierci krzyżowej. Najstarszą wzmiankę o krzyżu znajdujemy w gnostyckich „Aktach Piotra” z II wieku. W IV wieku znak krzyża wprowadzono do liturgii, jako stały zwyczaj.

Żegnanie się krzyżem jest najbardziej zwięzłym, zewnętrznym wyznaniem wiary, najkrótszą modlitwą, szczególnie wtedy, gdy przychodzi nam się zmierzyć ze złem.

Fiolet - kolor stale obecny w liturgii Wielkiego Postu powstał z połączenia kolorów czerwonego i niebieskiego. Oznacza duchową walkę (czerwień-cielesność, błękit-kolor nieba). Wskazuje na cierpienie Jezusa, który przez swą męczeńską śmierć krzyżową połączył ziemię z niebem.

Okres Wielkiego Postu, to szczególny czas łaski, w którym Jezus poprzez swoją Mękę i śmierć na krzyżu wychodzi naprzeciw człowiekowi zagubionemu w grzechach, aby dać mu nowe życie w szczęśliwości wiecznej.

Nabożeństwa Wielkiego Postu

środa popielcowa

W nastrój Wielkiego Postu wprowadza nas środa popielcowa. Dzień ten rozpoczyna w Kościele katolickim 40-dniowy okres przygotowania do Wielkanocy, największego święta chrześcijan. Mimo, że środa popielcowa w polskim kościele nie jest uznawana za święto, w którym uczestnictwo jest obowiązkowe, w świątyniach gromadzą się duże rzesze wiernych, ludzie chętnie biorą udział w obrzędzie posypywania głów popiołem. W liturgii Kościoła obrzęd ten spotykany jest od VII wieku. Pierwsze świadectwa o świeceniu popiołu pochodzą z X wieku. Jako obrzęd obowiązujący w całym Kościele, wprowadził go papież Urban II, w 1091 roku.

Kapłan posypując głowy wiernych popiołem wypowiada słowa:

„Nawróć się i uwierz w Ewangelię” lub „Prochem jesteś i w proch się obrócisz”.

W środę Popielcową i w Wielki Piątek należy stosować post ścisły, tzn. powstrzymać się od potraw mięsnych, w tych dniach można spożyć maksymalnie trzy posiłki, w tym jeden do syta i dwa uzupełniające. Post ścisły obowiązuje osoby od 14. do 60. roku życia.

W tym dniu Msze św. w naszym kościele o godz. 9.00, 16.00 i 18.00.

Droga Krzyżowa.

Już przed okresem wypraw krzyżowych do Jerozolimy przybywali pielgrzymi, aby przejść Drogą Cierpienia Zbawiciela, której szlak wytyczała tradycja, przekazywana z pokolenia na pokolenie i opis ewangelistów. Te drogę z czasem podzielono na pewne etapy, które nazwano „stacjami”. Pod koniec XII wieku w Jerozolimie znano cztery stacje: pretorium, spotkanie z niewiastami, spotkanie z Matką i spotkanie z Szymonem z Cyreny. Kolejność i ilość stacji w ciągu wieków ulegały zmianom, ostatecznie ich liczbę ustalono na XIV. Początkowo prawo erylowania stacji Drogi Krzyżowej otrzymali tylko franciszkanie. Dopiero po zniesieniu klauzuli ograniczającej jej erylowanie wyłącznie w kościołach franciszkańskich, nastąpił żywiołowy rozkwit tego nabożeństwa i szybko ogarnął cały świat.

Od XV wieku datuje się rozwój Drogi Krzyżowej poza Jerozolimą, powstaje Kalwaria w hiszpańskiej Kordobie i w wielu innych miejscach na świecie. W okresie baroku powstało wiele obrazów pasyjnych przedstawiających Mękę Pańską, zawieszanych jako XIV stacji w kościołach. Pojawiły się modlitewniki opisujące Drogę Krzyżową Jezusa i zalecające przy każdej stacji odmawianie antyfony:

„Kłaniamy Ci się Jezu Chryste i błogosławimy Tobie”, rozważanie i modlitwę „Ojcze Nasz” i „Zdrowaś Maryjo”.

W Polsce Droga Krzyżowa znana była już na początku XV wieku, a najstarsza Kalwaria wybudowana pod Radzyniem koło Grudziądza sięga czasów krzyżackich. Dziś obok słynnej Kalwarii Zebrzydowskiej ufundowanej przez Mikołaja Zebrzydowskiego w 1602 roku, powierzonej ojcom Bernardynom, znane są sanktuaria Męki Pańskiej w Kalwarii Pałacowskiej koło Przemyśla, w Pakości nad Notecią, w Górze Kalwarii, w Wejherowie, w Wambierzycach, w Bardzie śląskim, w Krzeszowie, Na Górze świętej Anny, w Piekarach śląskich, w Licheniu i w wielu innych miejscowościach.

Obecne przedstawienia artystyczne Drogi Krzyżowej to nie tylko obrazy, ale również: misteria Męki Pańskiej, rzeźby w drzewie, odlewy w metalu, wypalanki z gliny, witraże, mozaiki układane ze szkła lub kamieni. Ze wszystkich tych dzieł bije ku nam wielka miłość Jezusa, który wydaje się mówi do nas: „Jeśli kto chce iść za Mną niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje”.

My chrześcijanie musimy być świadomi, że gdy to uczynimy - nasza droga ziemskiego pielgrzymowania stanie się prostsza, a krzyż lżejszy.

Droga Krzyżowa w naszym kościele jest odprawiana w piątek o godz. 17.30.

Gorzkie żale.

Gorzkie żale są rdzennym, ulubionym polskim, wielkopostnym nabożeństwem pasyjnym, a ich początki sięgają XVIII wieku, związane są z kościołem świętego Krzyża w Warszawie, prowadzonym przez Księża Misjonarzy. Nabożeństwo Gorzkich żali od samego początku było rozważaniem Cierpienia i Męki Pańskiej, rozpisanej w 3. częściach, z tekstów dawnych misteriów pasyjnych. W połowie XIX wieku Gorzkie żale śpiewano już nie tylko w całej Polsce, ale również w środowiskach polonijnych Stanów Zjednoczonych, Brazylii, a wkrótce po tym na całym świecie.

Nabożeństwo to odprawiane w naszych kościołach w niedzielne popołudnia, rozpoczyna się wystawieniem Najświętszego Sakramentu, po czym śpiewana jest pieśń wstępna, tzw. „Pobudka” - rozpoczynająca się słowami: „Gorzkie żale przybywajcie ...”. Następnie celebrans podaje treść rozważań i intencje, a po tym wierni śpiewają: „Hymn”, „Lament duszy nad cierpiącym Jezusem”, i „Rozmowę duszy z Matką Bolesną”. Na końcu powtarza się trzy razy wezwanie: „Któryś za nas cierpiał rany ...”.

Nieodłączną częścią nabożeństwa jest kazanie pasyjne, łączące się ściśle z rozważaniem tajemnic Męki Pańskiej. Po kazaniu wierni śpiewają suplikację: „święty Boże”. Na koniec nabożeństwa, w niektórych parafiach, kapłan podaje do ucałowania pasyjkę. Całość Gorzkich żali, ich trzy części są śpiewane w ciągu trzech kolejnych niedziel. Ich melodia i teksty odznaczają się niezwykłą prostotą i nutą żalu, skruchy, bólu i współczucia dla cierpienia Syna Bożego Jezusa Chrystusa i Jego Matki.

Nabożeństwo Gorzkich żali z kazaniem pasyjnym będzie odprawiane w niedzielę o godz. 14.00.